

Dažnas užduoda sau klausimą, kodėl šiandien mes tokie esame. Žinoma, toks klausimas greičiau adresuojamas supančiam pasauliui, bendruomenei, kurioje gyvename, tačiau jis išskiria ir atkreipia dėmesį, nes yra to supančio pasaulio dalis. O esame pikti, irzlūs, užmiršę, kas yra paslaugumas, o pagaliau ir pagarba, kas yra gailestingumas ir supratimas, kas yra dora bei darna ir kas yra sarmata. Galima būtų pasakyti, kad žmonės nustojo vaikščioti į bažnyčias ir todėl tapo tokiais nepakančiais, abejingais, nesusipratusiai, tačiau ar bažnyčia tai sprendžia, o jei taip, tai ir ji turi žinoti „vaistų“ nuo juo toliau, juo didesnio tautos išsigimimo. Dažnas, paklauses bažnytinių apeigų metu skaitomų Biblijos aprašomų žygdarbių, girdi karus ir žudymus, grumtynes ir persekiojimus už neva pažadėtąją žemę... Nesigilinsiu į tas teologines tiesas, nes prisipažįstu, kad turiu menkai kompetencijos pulti į atlapus šventus raštus krintusiems ir sistemą įvaldžiusiems, kaip viską teigti ir sėkmingai įteigti žmogui. Pabandyčiau pažvelgti pašaliečio akimis ir vardyti, kodėl mes tokie esame.

1. Visuomenės formavimas. Manau, niekas nesiginčys, kad mus pakankamai formuoja televizija ir spauda, o ką joje regime ir randame. Dažniausiai matome smurto scenas su erotikos intarpais, tobulai valdomus ginklus ir tai, kad turint raumenų nebereikia ir proto įveikiant sunkumus. Žinoma, tokių filmų, kurie neturi jokios išliekamosios vertės ir neatlieka mokamojo vaidmens, prisižiūrėję, daugelis tarsi „zombių armija“ eina į gyvenimą realiai pritaikyti to, ką regėjo TV ekranuose. Ten mes šokame ir dainuojame, ten daug lėkštų ir nieko nesakančių laidų, o multiplikacinių filmų herojai jaunajai kartai yra be lyties, nes filme be siužeto, kur daugybė kompiuterinės grafikos, ar reikalinga lytis. Kažkada mokydavo nors ir filmukais, kad nesiprausus iš namų išeis drabužiai, o galiausiai ir lova, kad suteikę kitam skausmą, net ir po atsiprašymo paliksime randus... tačiau visa tai buvo, o šiandien esame sėkmingai koduojami civilizacijos kaip bejausmių mankurtų armija. Dar reikia mus pagašdinti „krize“, tuo pat metu lėšas skirstant ir naudojant ne pirmo būtinumo tvarka, tačiau puikiai išnaudojant ekonominę situaciją savo politiniams tikslams pasiekti.

2. Dvasinių vertybių formavimas. Kiek matome kaip vertybe iškeliamas žmogaus ir jo dvasinės vertybės? Deja, to nėra. Matome iškeliamas ekonomines vertybes, muzikavimo, o ne tikrosios muzikos vertybę, o galiausiai – politinius talentus, tačiau kiek ir kur kalbama apie dvasines vertybes, kurios yra žmogaus egzistencijos pamatas.

Vėliau stebimės šeimų netvirtumu ir svaigalų vartojimu, tačiau juk alternatyva žmogui nėra pateikta. Dvasinį ugdymą mokyklose sėkmingai keičia tikybos pamokos, tačiau man galima oponuoti sakant, kad yra etikos pamokos, kaip alternatyva pasirinkti tarp tikybos ir etikos. O kokia gali būti alternatyva? Manau, etika, kuri formuoja žmogaus dvasines vertybes, turi būti privaloma, o tikyba gali būti kaip fakultatyvi veikla (tegu neįsivaizduojame krikščioniškas pasaulis). Jaunystėje stebėjau, kiek mane gali išmokyti šeimos etikos pagrindų asmuo, pats niekada neturėjęs šeimos. Vadinasi, gali, tik ko. Neveltui per pasaulį vilnija dvasininkų kaip pedofilų ar kitokių iškrypusiųjų banga. Ji atvilnijo, kai buvo nusižengta natūraliai žmogaus prigimčiai turėti šeimą, ir žmogus padarytas asmeniu, gyvenančiu nevisavertį gyvenimą. Tad ar gali nevisavertį gyvenimą gyvenantis žmogus atlikti mokytojo funkcijas?

---

3. Deklaratyvi valstybės politika. Gal iš anų sovietmečio laikų labai gerai tiktų posakis: jie vaizduoja, kad mums moka, o mes vaizduojame, kad dirbame. Atrodytų, šis posakis, truputį jį perfrazavus, labai puikiai tiktų ir tai valdžiai, kuriai daugelis iš mūsų patikėjo savo balsus, bet buvo apmulkinti. Kažkam reikėjo prie turimos garbės pridėti dar vieną plusą, o kažkam tuo plusu pasinaudojus pagiežingai siekti savo politinių ir ekonominių tikslų.

Parašė

Pirmadienis, 23 Vasaris 2009 10:52 - Paskutinį kartą atnaujinta Pirmadienis, 23 Vasaris 2009 22:40

---

4. Pasaulėžiūros formavimas. Pasaulėžiūra yra pažiūrų visuma, kuri suformuoja nuostatą, kurioje gyvendami sprendžiame kasdienes problemas, tarpusavio santykius. Ankstesni punktai, manyčiau, apima pagrindų pagrindą, kuris ir vadinamas pasaulėžiūra. Tai visuomenės vienokio ar kitokio fakto vertinimas. Lietuvos trispalvė albanui tebus tik medžiagos gabalas su tam tikromis spalvomis, na, o mums jau yra savą prasmę turinti simbolika, ir tai galima vadinti pasaulėžiūra.

Per konfliktą esame valdomi ir manipuliuojami, per konfliktą ir žaidžiant netikromis vertybėmis esame padaromi vergais, nes mums skiepijamos netikros, o dirbtinai sukurtos vertybės. Kas yra pinigai? Visiškas niekas – popieriaus gabaliukai. Pinigai, nepadengti žmogaus kūrybiniu darbu, iš tikrųjų yra popierėliai. Tikrasis turtas yra žmogus, gebantis kurti, ir žemė, gebanti materializuoti žmogaus kūrinį, o visa kita tėra tik sukurtas virtualus pasaulis, paversiantis žmones besieliais, negailestingais, piktais ir šiuo metu esančiais ten, kur atėjom su tokia pasaulėžiūra. Jokiu būdu jos nepavadinsi darnos pasaulėžiūra ar darnos principu, nes gamtą tik griauname ir su ja konfliktuojame taip susikurdami didelių problemų, su kuriomis ir vėl galynėjamės, kad taptume nugalėtojais. Vaikų nebegimdome, nes nematome jų ateities, o juk ne kas kitas kaip mes formuojame vaikų ateitį. Galima pasakyti, kad turime valstybę, o aš atsakysiu, kad ką išrenkame mus atstovauti, ta ir turime. Mūsų pilietiškumas pasibaigia pasyvumu, bambėjimu pasislėpus, o galiausiai bežiūrint TV žinių laidą barimuisi su savuoju televizoriumi.

Taigi kokia ta mūsų nuskendusi pasaulėžiūra? Mes jos nežinome, tačiau puikiai galime jausti, kaip gyvenant atrandama harmonija ir išvengiama konfliktų. Štai tokia ir buvo ta pasaulėžiūra su darna ir dora kažkada labai seniai, kai dar vadinomės sarmatais, o dabar šitaip gyvendami be doros ir darnos galime vadintis tik besarmačiais.